

strækning som muligt at efterkomme den libyske regerings anmodning om hjælp til at gennemføre sine økonomiske udviklingsprogrammer, herunder reparation og rekonstruktion af ødelagte ejendomme og installationer, offentlige såvel som private. I denne forbindelse opfordredes generalsekretæren til at efterkomme Libyens anmodning om at udnævne de nødvendige eksperter til at samle tilstrækkelige oplysninger til at fuldende den oversigt, som generalsekretæren var blevet anmodet om at udarbejde i plenarforsamlingsresolution 389 (V) af 15. december 1950 over den i Libyen forvoldte krigsskade.

Resolutionen godkendtes med 44 stemmer, deriblandt de nordiske landes.

Den vedtoges af plenarforsamlingen den 29. januar 1952 med 30 stemmer, deriblandt Danmarks, mod 0, medens 6 afholdt sig fra at stemme.

9. Palæstina.

a. Beretning fra mæglingskommissionen for Palæstina.

(Dagsordenens punkt 24).

3. plenarforsamling havde ved resolution 194 af 11. december 1948 nedsat en mæglingskommission for Palæstina*). Det fremgik imidlertid af kommissionens beretning for året 1951, at det ikke i de forløbne 3 år var lykkedes den at nå frem til en endelig løsning af de bestående uoverensstemmelser, men at den dog anså det for tilrådeligt at fortsætte bestræbelserne.

Behandlingen af Palæstinaspørgsmålet påbegyndtes af det politiske ad hoc-udvalg den 7. januar 1952 på grundlag af kommissionens beretning og varede til den 15. s. m. De Forenede Stater, Frankrig, Storbritannien og Tyrkiet fremsatte et resolutionsforslag, der gik ud på en henstilling til Israel og de arabiske stater om snarest at bilægge deres uoverensstemmelser ved gensidige indrømmelser, en anerkendelse af kommissionens arbejde og en bestemmelse om at lade den fortsætte sin virksomhed, men med sæde i New York. Forslagsstillerne gjorde mundt-

lig nærmere rede for ønsket om kommissionens opretholdelse.

De arabiske stater gjorde gældende, at de for deres vedkommende var villige til at nå til en overenskomst om alle udestående spørgsmål under forudsætning af, at det kunne ske på basis af de tidligere vedtagne resolutioner.

Repræsentanten for Israel hævdede, at ingen løsning af de afgørende spørgsmål om grænserne, flygtningene og Jerusalem var mulig, førend der var skabt overenskomst om en endelig fred. Det var umuligt for Israel, der siden dets oprettelse havde modtaget over 600 000 flygtninge dels fra Europa, dels fra Afrika og Asien, at modtage arabiske flygtninge. Herudover hævdede han, at Israel ikke kunne inkorporere befolknings-elementer, som ville være helt fremmede for dets kultur og muligt kunne være en fare for dets sikkerhed.

Under generaldebatten blev de modstridende synspunkter meget stærkt uddybet. Af europæiske lande havde udover de ovenfor omtalte både Belgien, Holland og Island ordet og støttede den betragtning, at mæglingskommissionen for at være til nogen nytte måtte bygge på de tidligere af De Forenede Nationer vedtagne resolutioner. Repræsentanten for Island fremhævede meget stærkt, at Israel, der som stat var blevet til ved en FN-beslutning, måtte have en særlig pligt til at ville forhandle på grundlag af De Forenede Nationers vedtagne resolutioner.

Sovjetunionen forelagde et resolutionsforslag gående ud på at opløse Palæstina-kommissionen, da den ikke havde fuldført de den pålagte opgaver, og udfra den betragtning at kommissionens sammensætning betød, at de pågældende lande, De Forenede Stater, Frankrig, Tyrkiet og Storbritannien ikke var interesseret i nogen løsning af vanskelighederne og uoverensstemmelserne i Det nære Østen, idet deres politik som alle imperialistiske landes gik ud på at virkeliggøre deres imperialistiske planer gennem den gamle maksime „del og hersk“.

*) Se beretn. 3. saml. s. 30—34.